

Sygn. akt II PK 71/13

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lipca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Iwulski

w sprawie z powództwa J. W.
przeciwko T. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P.
o wynagrodzenie i odsetki ustawowe,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 10 lipca 2013 r.,
skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 17 października 2012 r., sygn. akt XXI Pa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 900
(dziewięćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 października 2012 r., XXI Pa [...], Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. oddalił apelację powoda J. W. od wyroku Sądu Rejonowego Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. z dnia 10 kwietnia 2012 r., VII P [...], w sprawie przeciwko T. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P. o wynagrodzenie i odsetki ustawowe, a ponadto orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego.

Od wyroku Sądu Okręgowego powód wniósł skargę kasacyjną, w której wniosek o przyjęcie do rozpoznania uzasadnił jej oczywistą zasadnością spowodowaną naruszeniem: 1) art. 233 § 1 w związku z art. 391 § 1 oraz art. 378 §

1 i art. 382 k.p.c., co w konsekwencji "skutkowało błędną subsumcją" art. 6 k.c. w związku z art. 300 i art. 94 pkt 9a k.p. oraz niezastosowaniem art. 151 k.p.; 2) art. 386 § 2 "w zbiegu" z art. 398²¹ i art. 328 k.p.c. oraz art. 176 ust. 2 Konstytucji RP "przez nierozpoznanie istoty sporu (Y) oraz pozbawienie powoda prawa do normalnego dwuinstancyjnego procesu w zakresie zarzutów prawa materialnego art. 22 § 1 i art. 29 § 1 i 4 i art. 80 Kodeksu Pracy, co spowodowało nierozstrzygnięcie sporu - czy pracodawca jest uprawniony do wydania polecenia służbowego obejmującego pracę dla zupełnie innego podmiotu prawnego, bez żadnego umocowania tego faktu w wiążącej strony umowie o pracę i obciążenie pracownika obowiązками obejmującymi pełną obsługę prawną dużego podmiotu gospodarczego zatrudniającego około 1000 pracowników bez żadnych dodatkowych świadczeń (wynagrodzenia) z tego tytułu w sytuacji, kiedy ta praca przekraczała nominalny czas (powodowała pracę w nadgodzinach) i nie była w żaden sposób rejestrowana i nadzorowana przez pracodawcę". Powód wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi drugiej instancji do ponownego rozpatrzenia.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona pozwana wniosła w pierwszej kolejności o odrzucenie skargi, a następnie o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania lub o jej oddalenie, a także o zasądzenie kosztów procesu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Powód uważa, że wniesiona przez niego skarga zasługuje na rozpoznanie, gdyż jest "oczywiście uzasadniona". Tego twierdzenia jednak nie można podzielić, gdyż w skardze zarzuca się "rażącą" obrazę przepisów prawa materialnego (art. 6 k.c. w związku z art. 300 k.p. oraz art. 94 pkt 9a i art. 151 k.p.) w kontekście zarzutów naruszenia prawa procesowego. Z kolei te zarzuty sprowadzają się wyłącznie do zanegowania

ustaleń faktycznych Sądu drugiej instancji i oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie, co w postępowaniu kasacyjnym nie może odnieść żadnego skutku, gdyż podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.). Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia wnoszonym w konkretnej, indywidualnej sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem, a Sąd Najwyższy (poza uwzględnieniem z urzędu nieważności postępowania apelacyjnego) rozpoznaje skargę wyłącznie w granicach zaskarżenia oraz w granicach jej podstaw, będąc przy tym związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 1 i 2 k.p.c.). Argumenty przemawiające za potrzebą rozpoznania skargi kasacyjnej przedstawione we wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania, z natury rzeczy muszą więc dotyczyć podstawy faktycznej i prawnej orzeczenia objętego skargą (w szczególności nie mogą opierać się na innych ustaleniach niż dokonane przez sądy orzekające).

W zaskarżonym wyroku Sąd odwoławczy przyjął, że powód w spornym okresie nie świadczył pracy w godzinach nadliczbowych jako pracownik strony pozwanej, jak również ustalił, że powód, zajmujący samodzielne stanowisko pracy, miał nienormowany (nieewidencjonowany) czas pracy, nie sygnalizował pracodawcy potrzeby wykonywania pracy w godzinach nadliczbowych ani też nie otrzymywał poleceń służbowego świadczenia takiej pracy. Tymi ustaleniami Sąd Najwyższy jest związany i w odniesieniu do nich należy oceniać zastosowanie przepisów prawa materialnego.

Na akceptację nie zasługuje przytoczony przez powoda - przy okazji powołania się na oczywistą zasadność skargi - argument wskazujący na potrzebę "wyjaśnienia istotnego zagadnienia prawnego" w zakresie tego "czy pracodawca jest uprawniony do wydania trwałego polecenia służbowego (Y) obejmującego pracę dla zupełnie innego podmiotu prawnego, bez żadnego umocowania tego faktu w wiążącej strony u mowie o pracę i jak dalece jest możliwe obciążenie pracą w takim trybie przy jednoczesnym unikaniu jakichkolwiek świadczeń (wynagrodzenia) na rzecz pracownika z tego tytułu, w sytuacji kiedy ta praca przekraczała nominalny czas i nie była w żaden sposób rejestrowana i nadzorowana przez pracodawcę". Takie "zagadnienie prawne" - co wynika już z

samej jego treści - nie odnosi się do ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego wyroku.

W ostatecznym rozrachunku należy przyjąć, że skargi wniesionej przez powoda nie można uznać za oczywiście uzasadnioną, bowiem zaskarżone nią orzeczenie Sądu drugiej instancji nie jest dotknięte brakami widocznymi "na pierwszy rzut oka", bez potrzeby dokonywania głębszej analizy prawnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437; z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49 oraz z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107).

Z powołanych przyczyn Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. oraz orzekł o kosztach postępowania na mocy art. 98 § 1 k.p.c. i § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461).